

SPURVENE

Spurvene inddeles i gråspurve og gul- eller, om du så vil, guldspurve, men denne forskel, denne inddeling: “Ringe-fornem”, er ikke til for dem eller for nogen eneste af dem. Den fugl, der i flokken flyver foran, eller til højre, den følger vel de andre, der er forskel på forrest og bagest, på højre og venstre; men den forskel: “Ringe-fornem” er ikke til; i flugtens dristige sving, når flokken yndigt svinger sig frit i de luftige skikkelser, veksler det også med først og sidst, med højre og venstre.

Og når de tusinde stemmer synger i kor, er der vel en, som slår tonen an, denne forskel er der, men: “Ringe-fornem”, denne forskel er der ikke, og frit lever glæden i stemmernes vekslen. Det fornøjer “den enkelte” så ubeskriveligt at synge i kor med de andre; dog synger den ikke for at fornøje de andre, den fornøjer sig selv med sin sang og med de andres sang, bryder derfor ganske vilkårligt af, holder et øjeblik inde, indtil det atter lyster den at stemme i med – og at høre sig selv.

Fra Christelige taler

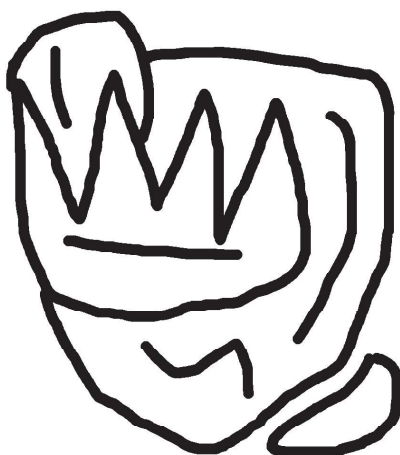
TIDEN – DØDEN SOM STRAF

Af bestemmelsen “timelighed” som syndighed følger igen døden som straf. Dette er et avancement, hvis analogi man, hvis man har lyst, kan finde deri, at selv i forhold til det udvortes fænomen forkynder døden sig i samme grad forfærdeligere som organisationen er fuldkomnere. Medens således en plantes død og forrådnelse udbreder vellugt næsten lifligere end dens

krydrede ånde, forpester derimod et dyrs forrådnelse luften.

I en dybere forstand gælder det, at jo højere mennesket anslås, desto forfærdeligere er døden. Dyret dør egentlig ikke; men når ånden er sat som ånd, da viser døden sig som det forfærdelige. Dødens angst svarer derfor til fødselens angst, uden at jeg dog derfor her vil gentage, hvad der til dels sandt og til dels kun åndrigt, til dels begejstret til dels letsindigt er sagt om, at døden er en forvandling.

Fra Begrebet angst

AT SKRIVE EN BOG

Efter mit begreb gør den, der vil skrive en bog, vel i at tænke adskilligt over den sag, om hvilken han vil skrive. Han gør heller ikke ilde i at stifte, så vidt muligt, bekendtskab med, hvad tidligere er skrevet om den samme sag. Skulle han på denne vej træffe en enkelt, der udtømmende og tilfredsstillende har behandlet en eller anden del af et litterært arbejde, da gør han vel i at glæde sig som brudgommens ven gør det, når han står og hører efter brudgommens stemme.

Når han har gjort det i al stilhed og med forelskelsens sværmeri, der altid søger ensomhed, da behøves intet videre; da skriver han sin bog frisk væk, som fuglen synger sin vise, er der nogen, der har gavn eller glæde af den, så meget desto bedre; da udgiver han den sorgløs og ubekymret, uden al vigtighed, som afsluttede han alt, eller som skulle alle jordens slægter velsignes i hans bog.

Fra Begrebet angst

FORMÅEN

Således går det til: I de seks dage af ugen formår vi alle noget, kongen formår mere end ministeren; den vittige journalist siger: "Jeg skal vise den og den, hvad jeg formår", nemlig at gøre ham latterlig; politibetjenten siger til den trøjeklædte: "Du ved nok ikke, hvad jeg formår, nemlig at arrestere ham"; kokkepigen siger til den fattige kone, der kommer om lørdagen: "Hun har nok glemt, hvad jeg formår", nemlig hos herskabet at bevirke, at den fattige kone ikke mere får ugens levninger.